

ikke godt være Tvivl om. Altsaa, jeg kan ikke se den Fare, der skal være for at skabe en Stand med et nyt Privilegium inden for Tvangsarbejdsanstalter; den er ikke afskrækkende for mig. Jeg skal derfor paa ny anmode det høje Tings Medlemmer om at stemme for de stillede Ændringsforslag og Underændringsforslag. Der ved naa vi i hvert Fald, at Loven bliver nogenlunde uskadelig og ikke kommer til at slaa andre end dem, der i hvert Fald have gjort sig nogenlunde fortjente til haard Behandling.

Justitsministeren (Goos): Med Hensyn til Underændringsforslaget til Ændringsforslaget under Nr. 3 skal jeg bemærke, at jeg vistnok har gjort mig skyldig i en Misforstaaelse af Betydningen af Ordene „indsatte“ . . . „dog ikke første Gang“. Det betyder altsaa noget andet end det, jeg forudsatte. Det betyder ikke, at naar „indsatte“ første Gang forser sig, skal han slippe med den billige Straf, som findes i Fattigloven, og at han først, naar han forser sig anden Gang, skal straffes med de Straffe, dette Forslag indeholder; men det betyder, at Bøllen, første Gang han indsættes, overhovedet ikke kan straffes med strengere Straf, men først, naar han anden Gang indsættes paa Grund af Vold. Forslaget bliver efter min Mening saa meget mindre antageligt; men jeg retter det, da det var en Misforstaaelse.

A. Christensen: Jeg skal blot tilføje, at jeg fortolker dette Underændringsforslag ganske saaledes, som den højtærede Minister antydede.

H. Jensen: Det er selvfølgelig kun første Gang, en Mand indsættes efter denne Bøllelov, at han ikke skal kunne falde ind under disse strengere Straffebestemmelser. Det er først senere, naar han anden Gang kommer ind for Overtrædelse af samme Lov, at han kan være at straffe paa den Maade. Jeg gaar nemlig ud fra, at en Mand først har vist, at han er en Bølle og farlig i den Forstand, at man skal passe paa ham, naar han gentagne Gange har gjort sig skyldig i Vold mod sagesløs Mand. Ja, det beror, som jeg udtalte før, paa en Politimesters Skøn, men vi have under de Lønkampe, som undertiden have fundet Sted rundt om i Landet, set, hvorledes en Politimester kunde fortolke, hvad der var stridende mod Orden. Det er de mest utrolige Ting. Jeg har været Vidne til, at en Mand er bleven straffet, temme-

lig haardt endda — jeg erindrer ikke, om det var med en stor Mulkt eller Fængsel — blot fordi han tog sin Kasket af for en Kammerat, som gik forbi, uden at sige noget til ham, og jeg mener kun, at først naar vedkommende har været indsat en Gang efter denne Lov og kommer igen, først da er man berettiget til at anvende de strengere Straffe paa ham.

Den ærede Justitsminister udtalte mod det, jeg fremførte med Hensyn til Politimestre og denne Lov om Løsgænger og Betleri, at det var kun efter Dom, at en Mand kunde indsættes paa Tvangsarbejde. Ja, det ved jeg meget vel, men jeg ved ogsaa, hvem der dømmer. Den Mand, som griber den arbejdsløse, dømmer ham ogsaa, og saa længe Forholdet er saaledes, vil jeg hævde, at denne Lov, som jeg nævnte før, er aldeles utilbørlig og giver Politimestrene en ganske utilbørlig Magt, som vi ikke paa nogen som helst Maade bør skærpe. Den højtærede Minister udtalte, at man var nødt til at have saadanne Bestemmelser paa Anstalterne for at holde de urolige Elementer til Orden. Det forundrer mig, thi det forekommer mig, at naar man ser Fattiglovens § 41 efter, ere Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelser og Politimestrene aldeles ikke bundne paa Hænderne i denne Sag. Der kan efter den for grovere Uorden idømmes Lemmerne Cellestraf, dog ikke for længere Tid, i det højeste to Maaneder. Altsaa i to Maaneder kan en saadan Mand spærres inde i en Celle, og denne Straf kan yderligere skærpes for ham, idet han i 14 Dage kan udelukkes fra Arbejde. Altsaa kan han sættes ind i to Maaneder i en Celle og kan i 14 Dage af den Tid ikke have noget som helst at røre sine Hænder til. Følgelig vil Tiden være ham meget lang og Cellestraffen være meget streng. Endvidere have Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelser, ligeledes med Samtykke af Politimestrene, Ret til at anvende Spændetrøje. Jeg har ikke haft Lejlighed til nøjere at undersøge dette, men det kan i ethvert Tilfælde ses af § 41, at Spændetrøje kan anvendes. Jeg synes derfor, at naar Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelser have baade Cellestraf, skærpet Cellestraf og end yderligere Spændetrøje til Raadighed, behøves der ikke stærkere Midler til at holde Orden inden for Anstalterne med. Kunne de ikke holde Orden med de Midler, vover jeg at sige, at det er Anstaltens Bestyrelser, som have Fejlen, og ikke de Folk, som ere indsatte der. Jeg vil derfor anbefale at vedtage mit Underændringsforslag, og da den